

VÉTEKBEN MEGEDZVE

forged
BY
malice

A SZÉPSÉG ÉS A FENEVADAK

forged
BY
malice
VÉTEKBEN MEGEDZVE

ELIZABETH HELEN

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Elizabeth Helen: *Forged by Malice*
First published in 2023 by HarperCollins Publishers Ltd.
This edition published in 2024 by Magpie Books,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

Fordította
Szántai Zsolt

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

ISBN 978-615-640-766-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Luna Fox Press 2023
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Szántai Zsolt 2026
Cover Art © Emily Langford/HarperCollins Publishers Ltd 2023
Cover and chapter header illustrations © Shutterstock
Maps © Tom Roberts

*Felixnek,
hűséges barátomnak és csodálatos íróársamnak,
aki egy valódi herceg az emberek között.*

Ez a regény teljes egészében fikciós mű. A benne szereplő nevek, szereplők és események a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen hasonlóság valós, élő vagy holt személyekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel csak a véletlen műve.

A Vétékben megedzve a harmadik része a többkötetes *A szépség és a fenevadak*-sorozatnak. Ez egy „miért is kellene választani?” típusú romantikus történet, amelynek a vége függőben marad. Egyértelmű szexuális utalásokat (F/N, F/F, F/F/N) és felnőtt témákat tartalmaz, a +18 olvasóközönségnek szánták.

Felkavaró tartalmakra vonatkozó figyelmeztetés: fantasyerőszak és -vérengzés, egy szülő megjelenített halála, egy korábbi kapcsolatban történt fizikai és érzelmi bántalmazásra tett említések.

I. RÉSZ

FELOLDOZÁS

PROLÓGUS

Isidora tudta, hogy a szörnyek eljönnek. Nem a köd fölött kavargó füst vagy a kidöntött fák, még csak nem is a hegyi ösvényről visszaverődő kiáltások árulták el ezt neki.

Nem. A szag. A Mély beleiből áradó borzalmas bűz, ami olyan volt, mint a vízben málladozó gabonáé. A szörnyek jelenléte egy rothadásfelhő formájában szivárgott át a Lumidor-hegy fölött. Isidora tudta, hogy ahol ezek az átkozott lények megfordulnak, ott többé már nem zöldell növény.

A szája elé húzta a kendőjét, és az anyagon keresztül lélegezve sikerült részben kizárnia a szagot. A kendőn még mindig az anyja illatát érezte, ő terítette sietve a vállára, amikor a lány elindult.

– Korábban is kértünk már segítséget, ahogy sokan mások. Semmit sem tehetnek.

Isidora ennek ellenére elindult, mert tennie kellett valamit. Meg kellett próbálnia. A falujáért, az anyjáért, a kisöccséért. Mert a főpapok ezúttal biztosan meghallgatják. Igen, végig fogják hallgatni őt, ahogy elmagyarázza nekik, szörnyek vannak a küszöbén.

Lépésről lépésre haladt, visszanézni sem mert, hogy megtudja, füst száll-e fel a falujából.

A sima kavicsok csúszkáltak sáros csizmája alatt, a talaj még vizes volt az előző napi eső után. Az éjszaka közeledtével nyirkos köd telepedett a fák közé. Isidora azonban nem állt meg.

A bomlás szaga enyhült, majd szertefoszlott. A lány mélyeket lélegzett. A levegő ritkásabbá vált, ahogy egyre feljebb jutott.

Aztán meglátta: a Királynő Érintése monostor úgy szúrta keresztül a köd gomolygását, mint egy kard hegye. Közelről sokkal nagyobbnak tűnt. A fekete fém boltívek mintha magába az égbe mélyedtek volna. Ahogy elé ért, Isidorára árnyékot vetett a hatalmas, nála legalább ötször magasabb, vasveretes kapu.

Nem azért kapaszkodott fel idáig, hogy éppen itt, a kapu előtt szálljon inába a bátorsága. Isidora mély lélegzetet vett, és bekopogott. Először semmit sem hallott, de aztán, egy pillanattal később a kapu kinyílt.

Egy asszony állt Isidora előtt. Fehér és aranyszínű köntöst viselt, az arcát csuklya árnyékolta.

– A főpapokkal kell beszélnem – közölte a lány hangosan. – Szükségem lenne a segítségükre.

A nő beljebb tessékelte.

– Kövess!

Isidora arra gondolt, hogy ide belépni olyan, mintha egy iszonyú fenevad pofájába sétálna be. Egy olyan fenevadéba, amelynek testét hús és csont helyett fém és üveg alkotja.

A lándzsájukat erősen szorítva a Királynő Hadseregének egy-egy katonája állt a kapu két oldalán, de befelé, a lépcső és a helyiség közepén álló különös szerkezet irányába fordultak.

– Erre – mondta a nő, és kinyitott egy különös fémkaput.

Isidora követte egy kör alakú, apró szobába, ami leginkább egy kígyózó vasakból készített ketrecre hasonlított. A nő becsukta az ajtót, azután kifürkészhetetlen mosollyal így szólt:

– Nos, biztosan nem akarsz lépcsőn menni, ugye?

A nő kitapintott az ajtón egy rúnát. Az egész ketrec rázkódni kezdett, azután villámgyorsan elindult felfelé. Isidora úgy érezte, meglódul a gyomra, és kétségbeesetten nyúlt oldalra, hogy kapaszkodót találjon.

– Azt hiszem, én is ilyen arcot vághattam, amikor először utaztam ezzel – mondta a nő dallamos nevetéssel. – Nem is voltam sokkal idősebb, mint most te.

Isidora megpróbálta összeszedni magát. Mellettük fémfelületek siklottak alá, azután az egyik oldalon levegő áramlott be, ahogy a ketrec félig kitérült a világra. Isidora látta a hegyet és az oldalában, mintha odavésték volna, a főváros fénylő foltját. Florália...

– Megkapó látvány – mondta a nő, hátracsúsztatva a csuklyáját. Gyönyörű volt, és fiatal, rövid barna haja tökéletes formájú, finoman hegyes fülei mögé göndörödött. Ám ami miatt Isidora megbámulta, az a szeme volt, ami éppen olyan kéknek tűnt, mint a folyó éjfélikor.

– Te... hercegnő vagy?

A nő ismét felnevetett.

– Nem. Az Arany Akolitusok közé tartozom. Mi a Fent fényét imádjuk.

– Ó, igen. – Hát persze, akolitus. A Tavasz Birodalomban már nem maradt több hercegnő.

– Mi a neved?

– Isidora.

– Gyönyörű – felelte az akolitus. – Uralkodói név.

– A néhai legfőbb uralkodó után neveztek el. – Isidora kényszerítette magát, hogy nyújtsa ki ökölbe szorított keze ujjait. Isidora, a legfőbb uralkodó biztosan nem markolászta volna félelmében a szoknyáját. – És téged hogy hívnak?

– Wrenley.

– Az is szép név – mondta Isidora.

Wrenley lenyúlt, megfogta a lány reszkető kezét.

Eltűnt a hideg levegő, ami addig az egyik oldalról érkezett, és a fém újra körbezárta a ketrecüket, ahogy lassan egyre magasabbra emelkedtek. A mennyezeten egy kis lámpás függött, és lágy, narancssárgás fényt vetve ide-oda himbálózott. Valami megcsillant az akolitus nyakán.

Wrenley elkapta a lány pillantását.

– Valamennyien viselhetünk valamit az azelőtti életünkéből, hogy elhatároztuk, a Fentnek szenteljük magunkat. – A nyakában függő, tengeri kagylókból készített füzérre mutatott.

– Igazán szép – mondta Isidora, és az ujja hegyével végigsimította a leggyönyörűbb kagylót, egy aranyszínű nauutiluszházat.

– Az apám virágkereskedő volt, és mindig hozott nekem egy kagylót, amikor hazajött a Nyár Birodalomból, ahol eladta az áruját.

Hűvös levegő fújta ki a haját Wrenley homlokából. Isidora megfordult, de a ketrec egyik oldalán túl csak felhőket látott. Már nagyon magasra jutottak. A nyomás fokozódott a fülében.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta Wrenley megnyugtatóan.

Valami bevillant Isidora látóterébe, egy zuhanó foltot látott odakint. Meghökkenve lépett hátra, és megbotlott Wrenley lábában. *Mi lehetett ez? Egy madár...*

De a madarak nem sikítanak.

Wrenley csupán ennyit mondott:

– Azt hiszem, a sors okkal hozott ide téged éppen ezen a napon. – A ketrec csattanva megállt. – Húzódj hátrébb!

Isidora engedelmeskedett. Sűrű, csillogó folyadék áramlott be a ketrecbe, majd kicsöpögött a rács résein. Wrenley a fejére húzta a csuklyáját, majd oldalra rántotta az ajtót. Egy jókora lépéssel átlendült a nedvesség fölött.

Vér volt, de inkább fekete, mint vörös, és Isidora önkéntelenül a helyiség sarkába nézett, ahol egy meggyötört, arany köntösbe burkolt test hevert.

Főpapi arany köntös. Félelem szorította össze Isidora mellkasát. Azok, akikhez támogatásért jött, a jelek szerint még magukon sem voltak képesek segíteni.

– Van itt valaki, aki találkozni szeretne veled – mondta Wrenley.

A szavai hatására Isidora átlépett a másik helyiségbe. Valahogy tudta, hogy a monostor legmagasabb pontján vannak. A kör alakú termet festett üveglablakok szegélyezték – ezek közül tört be egy. Vörös, kék és zöld üvegszilánkok hevertek a padlón.

Az a folt, amit a ketrecből látott... Az is egy főpap lehetett.

Fehér és arany köntöst viselő akolitusok hajoltak mélyre a terem közepén, ahol három árnyék állt. Sötét fém árnyalakok és hullámzó, fekete köntösök.

Wrenley megszorította Isidora vállát, és elfoglalt egy üres helyet a körben, a betört ablak előtt, éppen olyan névtelen né válva, amilyen az árnyékok körül keringő többi Arany Akolitus volt.

Isidora hirtelen nagyon egyedül érezte magát.

A tekintete a földön fekvő élettelen főpapról a betört ablak felé fordult. Amióta az eszt tudta, mindig is őt főpap irányította ezt a monostort. Sőt, amióta bárki az eszt tudta...

Most azonban halottak voltak.

Előrelépett, de nem tudta kikerülni a vért, és érezte, ahogy a nedvesség beszivárog viseltes csizmájába.

– Azért jöttem, hogy segítséget kérjek. Koboldok járnak a falumba.

Az árnyak megrebbentek, és az egyik különválasztotta magát a többitől. Egy gyönyörűen megmunkált, teljes páncélzat volt, a vérték éppen olyan koromfeketék, mint a köpeny, amit az alak viselt, a sisak pedig kísértetiesen madárszerű.

Isidora az Elvarázsolt-völgy gyermeke volt. Tudta, hogy létezik mágia, de számára ez egyet jelentett a vén Miguellel, aki begyógyította a térdére szerzett horzsolásokat, vagy az anyjával, aki énekelt a gabonának, hogy növekedésre bátorítsa. A mágia az a virágszál volt, amit ő ápolgatott, miután a kisöccse véletlenül eltörte a szárát.

Isidora még sosem érzett ilyen varázslatot. Ez most elárasztotta a helyiséget, megbizsergette a bőrét, és a fülében csengett. Levegő után kapkodott, de nem jutott lélegzethez.

Az alak előrelépett, kesztyűs keze egy hatalmas pöröly nyelét szorította. Letérdelt Isidora elé, és beterítette őt az árnyékával, amittől a lány úgy érezte, hogy az éjszaka ereszkedett rá.

– Nem kell tovább aggódnod, gyermek. – A férfi hangja mély volt, és erőteljesen zengett a sisakja alatt. – A megrekedés kora véget ért. A hatalommal bírók többé nem védik meg a tékozlókat, és nem rejtőznek el, míg Tavasz polgárai rettegve megbújnak.

Sisakjának formája a fülesbagoly fejére emlékeztetett.

– Herceg vagy – mondta Isidora. Ezt nem kérdésnek szánta, felismerte a sisakot. A férfi Tavasz másodszülött hercege volt. Hirtelen rádöbbsent, hogy már nincs benne félelem.

– Először a hegyi falvakat szabadítjuk meg az odatévedő, veszélyes teremtményektől. – Kairyn herceg felegyenesedett, és a betört ablak felé biccentett, meglepő módon éppen úgy, ahogy a sisakja által idézett madár tette volna; egy bagoly éles, gyors mozdulata volt. – Azután pedig... Már hosszú idő eltelt azóta, hogy meglátogattam az apámat, a felügyelőt, és az őreit.

– Tényleg meg fogsz menteni minket? – kérdezte Isidora.

– Egész Tavaszt meg fogom menteni. De ahhoz, hogy ezt megtegyem, szükségem lesz egy kis segítségre. – A herceg nem vette le a szemét a betört ablakról, a fővárosról. – Árukl el, gyermekem, hallottad-e valaha a csalogány énekét?

1. FEJEZET

Rosalina

– Marigold! A teáskanna! – kiáltok, miközben a kezem tele van szétcsúszó csészékkel, tányérokkal és csészealjakkal.

Marigold úgy ugrik keresztül a konyhán, hogy szinte repül, virágmintás köténye csak úgy lobog. Elkapja a teáskannát, mielőtt az széttörne a kőpadlón.

Csak egy másodpercem marad arra, hogy felsóhajtsak, és óvatosan visszategyem a megmentett tárgyakat a tálalószekrénybe, mielőtt a kastély újra rázkódni kezdene.

Nem először történik meg, de kétségtelenül ez a rengés a legerősebb.

– Kéne egy vödör! – kiáltja Astrid, és berohan Faragvár konyhájába. – A fogadócsarnokban átlukadt a tető, és most ömlik befelé az eső!

A fejemben lüktetni kezd egy ér.

– Hol vannak a hercegek? Úgy volt, hogy mára már viszszaérnek.

Hat teljes hét telt el azóta, hogy elhagytuk az Ősz Birodalmat, és egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy sokkal könnyebb volt megküzdeni a jégzombikkal, kibírni, hogy a társam kis híján megevett, és rádöbbenni, hogy tulajdonképpen mágikus tündér vagyok, mint valahogy elirányítani Faragvár mindennapi életét.

Farron oda-vissza utazgat Faragvár és Ősz között. Az anyja, Niamh hercegnoő tragikus halála óta segít az apjának betölteni a felügyelői szerepkört.

Perth Quellos árulását követően – és azután, hogy megérkezett a vészjósoló hír, miszerint a vezér megszökött a börtönből – Kel kénytelen volt visszatérni Télbe. Tudom, a több mint huszonöt éve kimondott átok elhangzása óta tudatosan kerülte, hogy bármiféle vezető szerepet vállaljon a hazájában, de a jelek szerint nem kizárólag azért ment vissza, mert a szükség így kívánta. Nem...

Lezajlott benne valamiféle változás, a szokásos apátiát váltotta nála egy különös eltökéltség.

A Védelvező Kardja, mondjuk, még mindig elfeledetten hever az ágya alatt, de kezdetnek az is éppen megfelel, hogy visszatért a birodalmába.

Astrid felkap egy vödröt, Marigold pedig követi őt a bejáratához. Felsőhajtók, és utánuk indulok.

Szürke fény szűrődik keresztül az ablakokon, és eső zuhog be a törött üvegeken. Ha nem a fal egy-egy része omladozik, akkor az ablakok repedeznek, az ajtók szakadnak le a zsanérjukról, a könyvek potyognak le a könyvtár polcairól, vagy a kódarabok mállanak porrá a meleg vízű forrásokban.

Néhány hete csak én vagyok itt Faragvárban, meg a személyzet. Dayton – talán Farron és Kel hatására – kihasználta az alkalmat, és visszatért a birodalmába, hogy meglátogassa a húgát, a felügyelőt.

Ami pedig Ezrynt illeti: aggódott ugyan, hogy Tavaszból nem érkezik semmiféle hír, mégsem ment vissza. Sőt kijelentette, hogy ha túl sokáig lennének távol Faragvártól, a Tüskebokrot megszállnák a koboldok.

A többi herceg távollétében elvileg neki kellett volna gondoskodnia Faragvárról – és rólam –, de még egyszer sem láttam.

Nem tehetek róla, de egyfolytában az jár a fejemben, hogy nem akar visszatérni az otthonába.

És talán engem is kerül. Ahogy Dayton is.
Végül is, Farron és Kel megtalálta a társát.
Rám találtak.

A fogadócsarnokot tövisbokrok töltik meg – a Tüskeherceg jól ismert kínzása. Ez az ő mágiája, ami apasztja Faragvár erejét. Ám még Caspian tövisbokrai is törékenyek, száraznak látszanak. Úgy döntök, még több bokrot hozok létre a karkötőimből, hogy segítsek befoltózni a lyukakat. A tüskék szövédéke a padlótól a mennyezetig nyújtózik, málladozó kéregdarabokat és köveket szorítva a falhoz.

Dühös tövisindák röppennek ki a csuklómból.

– Úgy volt, hogy a hercegek ma térnek vissza!

Ahogy a szavak elhagyják a számat, valami szikrázni kezd a mellkasomban. Melegség, ami mintha tűz lenne, egy érzés, amely egyszerre izzik és csillog. Faragvár ajtaja kitarul, friss szellő érkezik be rajta, magával hozva a juharlevelek és az almáskert illatát.

És ott áll előttem Farron, Ősz legfőbb hercege. A társam.

A neve tisztelettudó suttogással hagyja el a számat, és előreszaladok, ám akkor megreccsen valami. Repedés jelenik meg a kövön, a lábam alatt, és megbotlom.

Farron azonban ott van, a karjába kap, és addig forog velem, amíg ismét talpon nem állok, miközben átölel. Egy pillanatig beleveszem szemének lágy borostyánszínébe, és boldogan látom, ahogy felragyog az arca, amikor rám néz, majd megragadom, és magamhoz húzom.

A csókunk éhes, sürgető. Ahogy megpróbálok közelebb kerülni hozzá, a körmeim végigszántják a tarkóját. Az íze megnyugtató, ugyanakkor fel is pezsdít. Egy pillanatig biztos vagyok benne, hogy amíg a karjai között maradhatok, akkor se esne bajom, ha az egész kastély összeomlana körülöttünk.

De aztán felkapja a fejét, és egy hirtelen mozdulattal fel emeli a kezét, mire egy szélroham visszatartja a mennyezetet.

nek azt a jókora darabját, ami alázuhanva éppen felénk tart. Félrehúzza az útból.

– És én még azt hittem, hogy unatkozni fogsz, miután elmentünk innen.

– Ó, csak egy picit meg akartam változtatni a dekorációt.

– Az ujjaimmal végigsimítom az állkapcsát, abban reménykedve, hogy az érintésem olyan módon közölheti vele, mennyire vágyom rá, ahogy a szavaim sosem lennének képesek.

– Tényleg azt hittem, hogy a kastély pompásan fog kinézni, ha kiszakítunk belőle néhány nagyobb darabot.

A következő pillanatban a legutóbb keletkezett lyukon keresztül is zuhogni kezd az eső.

– Astrid, még több vödörre van szükségünk! – kiáltom.

Farron végigsimítja a fülem hegyes végét, ami olyan érzékeny, hogy önkéntelenül beleremegek az érintésébe.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokáig elmaradtam! – Körbenéz. – Hol van Ezryn? Úgy tudtam, itt marad, hogy rajta tartsa a szemét a dolgokon, míg mi távol vagyunk.

Az ajtó melletti tükör irizáló fénnel felcsillan, és egy újabb remegéshullám szalad végig rajtam.

– Ismered Ezrynt – mondom, de már fordulok, hogy lássam, ki érkezik a tükrön keresztül. – Ha egyszer kijut a Tüskebokorba, teljesen meglepődhet rólunk.

A kastély ismét felnyög. Egy nagy, falhoz rögzített gyertyatartó kiszakad a helyéről, és felénk lendül. A tükörből kiemelkedő alak előreugrik, és félretaszítva minket a falikar útjából mindkettőnket a padlóra dönt.

Mély lélegzetet veszek, és elkerekedett szemmel nézek a mellettem fekvő Farronra. Mindketten felpillantunk, és Daytont látjuk magunk fölött. A bőre aranyló, hullámos haján a tenger és a só illata érződik.

Vigyorogva néz le ránk.

– Rólatok, kettőtökről, hogy is feledkezhetne meg bárki?

A szám hirtelen kiszárad, pislogok, aztán meredten nézek, mintha attól tartanék, hogy Dayton hirtelen eltűnik a szemem elől. Káprázatos. Ez az egyetlen szó, ami képes megformálódni az elmémbe. Egyetlen nap sem telt el úgy, hogy ne gondoltam volna a hármásban töltött délutánra, a csata előestéjére...

Olyan éjszaka volt, amit egyszer sem ismételtünk meg azóta.

– Vödör! Hozom a vödör! – kiáltja Astrid, ahogy egy fémvödört lóbálva berohan.

Dayton talpra segít minket, azután kiveszi Astrid kezéből a vödör, hogy beállítsa pontosan a lyuk alá.

– Éppen időben érkeztek – mondja Marigold, a mellén keresztbe téve a karját. – A kastély darabokra hullik, és szegény Rosalinát itt hagyátok, hogy egyedül boldoguljon ezzel az egésszel!

Astrid odalép Marigold mellé, utánozza a testtartását, a mozdulatait, ő is összefűzi a karját, és megbillenti a csípőjét.

– Viszont köszönjük szépen, egyedül is nagyon jól csinálta.

Már nagyon szerettem volna, hogy a hercegek visszatérjenek Faragvárba, de közben persze tisztában voltam vele, mennyire fontos számukra, hogy a saját birodalmukban is töltsenek időt, és segítsenek a saját népüknek. Ez különösen Daytonre igaz. Ha nem találja meg a társát, sosem töri meg az átkot, és sosem lesz képes kibontani a mágija valódi potenciálját. Márpedig ez, éppen ez a legfontosabb.

– Azt hittem, Ez... – kezdi Dayton, aztán visszahőköl. – Nagyobb vödörre lesz szükségünk!

A mennyezeten tátongó lyukon keresztül zuhogó eső már megtöltötte az első vödör. Megtehetném, hogy a kar-kötőimből fellövök pár tüskét, hogy befoltozzam a tetőt, de a hercegek nem tudnak a Caspiannal kötött egyezségemről.

Ők azt hiszik, ezek a karkötők nem egyebek pusztá ékszerknél.

Caspian. A Tüskeherceg. Biztos voltam benne, a hercegek távollétében fel fog bukkanni az az áruló, tökéletes frizurájú feje Faragvár környékén, főleg azután, hogy rájön, visszavettem a könyvet, amit Farrontól lopott el. De még ő is elkerült. És a tövisbokrok, amelyeket beültetett Faragvár minden egyes repedésébe, éppen olyan betegnek látszanak, mint maga a kastély.

Remélem, jól van.

A gondolat váratlanul érkezik, és azonnal egy fejcsóválással kísérem. Ami történik, azt éppen az ő tövisbokrai okozzák...

De ha valóban így van, akkor miért haldokolnak ők is?

Felnézek a mennyezeten tátongó résre. Eső veri az arcomat, és lecsorog az orrom hegyén. Már megpróbáltam megidézni a saját tövisbokraimat anélkül, hogy használnám Caspian karkötőit vagy akár az általa, a kastély körül elhelyezett bokrokat. A sajátjaimat akartam megteremteni, amelyek kizárólag az én mágiámból nőnek ki. Kudarcot vallottam. Csak kétszer sikerült megcsinálnom: először a Mélyben, amikor létrehoztam azokat az arany tövisbokrokat, amelyek segítettek a hercegeim megmentésében, és annak a szörnyetegnek a legyőzésében, amivé Lucas vált.

Az erő, ami segített felfognom, valójában mi vagyok. Tündér.

Mágiareccsenés zeng keresztül a levegőn, és az esőcseppek hirtelen halálos jégpálcává tömörülnek össze.

A tükörből Keldarion lép elő, kék szeme villog, ahogy felméri a kastély állapotát. Jégpálcája a padlóba csapódik, és felborítja a vödröt.

– Ezt most tényleg muszáj volt, Kel? – Dayton felvonja a szemöldökét. – Mert ha azt akartam volna, hogy a padlót víz borítsa, nem teszem oda azt a vödröt.

Kel éppen csak odavicsorog az irányába, azután felém fordul. A lélegzetem a torkomban akad. Ismét életre kel a szívemben az érzés, amit először akkor tapasztaltam, amikor megláttam Farront, de ez más: nem tűz, inkább a befagyott tó tükréről visszaverődő holdfény ragyogása, a viharfellegekkel borított éggel dacoló csillagok hunyorgása. Egy olyan érzés fantomja, aminek – és ezt már biztosan tudom – a valódi mélységeit hiányolom.

Mint mindig, küzdenem kell a késztetéssel, hogy odarohanjak hozzá, és megkérdézzem tőle, éppúgy hiányoztam-e neki, ahogy ő nekem, de... legyőzőm. Kimertén rámosolygok és biccentek, és ennek hatására az ő arckifejezése is közömbössé válik.

– A hét birodalomra, mégis mi folyik itt? – morogja. Gyorsan átpörög az elmémen a hét birodalom neve: Tél, Tavasz, Nyár, Ősz, a Mély, a Fent és természetesen a mi ott-honunk itt, a Tüskebokorban.

Farron a lépcsőkorlát oszlopához szorítja a fülét, és az ujjával megkopogtatja a fát.

– Túl rég adtuk össze a mágiankat. Faragvár nem állhat nélkülünk.

Keldarion hangja rekedtes morgás.

– Hol van Ezryn?

Abban a pillanatban kivágódik az ajtó. Nem egy másik birodalomra nyílik, hanem a Faragváron kívüli valódi világra, a Tüskebokorra. Ezryn úgy áll, mint egy árny, a köpenye csapkod a heves szélben, a páncélja vizesen csillog. Sáros csizmájának sarka visszhangot ver a padlón, ahogy bevonul.

Megbillenti a sisakját, és ugyanúgy végignéz a kastélyon és rajtunk, ahogy korábban Keldarion tette. Sötét sisakrostélya felém fordul. Annyira furcsa – közel egy éve találkoztam először Ezrynnel, de már éppen olyan tisztán tudok olvasni a sisakról, mint bármelyik arcról.

Vagy még jobban, legalábbis így érzem.

Aggodalom.

Bűntudat.

Nagyon jól elvoltam egyedül, gondolom, bár tudom, hogy nem hall engem.

És ez igaz is.

Mégsem jelenti azt, hogy nem gondoltam rá, míg egyedül voltam, míg a Tüskebokorban csak a koboldok társaságát élvezhettem. Mégsem jelenti azt, hogy nem tűnődtem el, Ezryn vajon mit keres odakint, amikor maradhatott volna itt, az otthonában, a személyezettel, akik imádják őt, és velem, aki...

Aki akkor még borzasztóan sokra értékelte volna, ha akár csak egyetlen újabb dolgot megtudhat Tavasz legfőbb hercegéről.

A kezem végigsimítja a csuklóm sima bőrét, a testemnek azt a részét, amely korábban egy borzalmas heget viselt magán.

Ezryn elszakítja rólam a tekintetét, és végignéz a hercegeken.

– Zavart érzékelttem. Jöttem, amilyen hamar csak...

– Zavart? – nevet Dayton. – Igen, valóban csak egy apró zavar, hogy ez az átkozott kastély darabokra hullik.

Kel odaviharzik Ezryn elé.

– Úgy volt, hogy ránézel a kastélyra. És Rosalinára.

– A Tüskebokor sorvadozott. Én pedig tudtam, hogy Rosalina egyedül is képes kezelni a dolgot – feleli Ezryn halk morgással.

– És meg is tettem – mondom. – Most viszont, ha már itt vagytok, esetleg tudnánk tenni valamit?

Kel elfordul, és felszáguld a lépcsőn.

– A Főtoronyba!

Nehezen veszem a levegőt, ahogy követem a négy herceget.

Tudom, hogy most át kell csatornázniuk a mágiájukat Faragvárba, és azzal is tisztában vagyok, hogy ez mennyire kimeríti őket.

És tudom, hogy segíthetek.

Már korábban is megtettem, az első éjszakán, amikor tudomást szereztem a varázslónő átkáról. Kel azonban olyan dühös lett, hogy nem mertem újra ilyesmivel próbálkozni, miután elmentek.

Ehelyett a tövis karkötőimet használtam, hogy megerősítsem a kastély különböző részeit. Ahogy felfelé haladunk a lépcsőn, biztosra veszem, a hercegek nem is tudnák megmondani, melyik tövis az enyém, és melyik Caspiané.

Ez a gondolat nyugtalanságot ébreszt bennem.

Farron elsőként nyomul be a Főtoronyba. Középen ott nyiladoznak a rózsák, Farroné színpompás, a másik három hervatag és fakó. Farron rózsája körül arany tövisek nőnek, miközben a helyiség többi részét sötét, bíboros árnyalatúak borítják.

– Annyit kell adnunk, amennyit csak bírunk – mondja Farron sürgetően, miközben térdre ereszkedik a virágok mellett. – Semmit ne tartsunk vissza!

A kastélyon erős remegés fut végig, ahogy a többiek leereszkednek Farron mellé. Por és köszilánkok záporoznak a földre. Ellentétben azzal, amikor legutóbb láttam őket ilyet csinálni, most érzem is. Tündérvérem az ereimben duruzsol, a testem felgyúl, akár a lángra kapó száraz fűcsomó.

A hercegek alakja ragyog. A virágok kissé felemelik a fejüket, a száruk küzdenek, hogy felegyenesedjenek. Még több mágia... Még több mágiára van szükségük.

Lassan letérdelek, és megérintem az egyik arany rózsát.

– Segíts nekik! – súgom a rózsának és magamnak is. – Adj nekik erőt! – Lehunyom a szemem, érzem, hogy az a bizonyos hullám keresztülhalad a mellkasomon. De ez több, mint mágia. A kastély összeomolhat, a tövisbokrok elszáradhatnak, de most, ebben a pillanatban együtt vagyunk. Mind az öten. A gondolat erőt ad a szívemnek, és ezt az erőt továbbítom nekik. Nem tudom, egy percig vagy egy órán át maradunk

így, de amikor a szemem rebege kinyílik, látom Kelt, Ezrynt, Daytont és Fare-t, ahogy kimerült testtel a kőnek dőlnek.

A kastély már nem remeg, a virágok egyenesen, szinte vi-
gyázzban állnak.

Vajon hányszor leszünk még képesek arra, hogy vissza-
hozzuk az életbe Faragvárt?

Felállok, előrebotorkálok, a lábaim reszketnek, gyengék.
Farron lehúzza maga mellé.

– Látod? – Dayton mosolyog, a homlokáról veríték csö-
pög. – Nincs miért aggódni.

Kel felhorkan.

– Hát persze hogy a Nyárherceg ezt mondja!

– Igaza van. – Egy pillanatra mindegyikükön végig-
nézek. – Helyrehoztuk. És most újra együtt vagyunk. –
A szívem felvidul a gondolatra. – Mindannyian hazatértünk.

Kínos csend borul a Főtoronyra, én pedig látom, hogy
a többiek zavartan félrekapják a tekintetüket.

– Most mi van? – csattanok fel.

– Sajnálom, Rosie – motyogja Farron, miközben a vál-
lamhoz érinti az ajkát. – Én csak egy rövid látogatásra jöttem.
Vissza kell térnem Őszebe, hogy egy darabig még az apámmal
legyek.

Fájdalom szúr a bordáim közé. Kel felé fordulok. Jeges-
tüzes szemét a földre mereszti.

– Télnek még mindig nincs új felügyelője. Gondoskodnom
kell róla, hogy megfelelő módon hajtsák végre az előkészüle-
teket. Zúzmáróban számítanak rá, hogy hamar visszatérek.

– Ó! – suttogom. Felnézek Ezre, de ő kifelé bámul az ab-
lakon. Nem is vesződöm azzal, hogy feltegyem a kérdést.
Ahogy Kel mindig mondogatja: Ezryn gyűlöl maradni.

– Azt hiszem, nekünk kell gondoskodnunk arról, hogy
Marigold ne kerüljön bajba. – Dayton rám villantja jellegze-
tes mosolyát, de fájdalmat látok a tekintetében.

Tudom, neki is vissza kell térnie Nyárba.

Mert nem számít, milyen elszántan próbálom elhíttetni magammal, hogy valamennyien összetartozunk – sosem lehet így.

Faragvárhoz hasonlóan a szívem is megreped, csak hogy az összes birodalomban nincs olyan mágia, amivel újra éppé lehetne varázsolni.